

[Lilli Gyldenkilde]

strækkelig, hvilket vi også dengang sagde den var.

Jeg forstod ikke rigtig forklaringen om de 20 mill. kr. For mig ser det sådan ud, at når man skal spare 20 mill. kr. på jobtilbudsordningen, må det betyde, at man skal bruge 20 mill. kr. mere på arbejdsløshedsdagpengene, for der er jo tale om langtidsledige. Men det er muligt, der er noget, jeg ikke har forstået, og så vil jeg gerne have det forklaret en gang til, eventuelt i udvalget, hvis det er bedre.

Jeg kan naturligvis også blive skuffet, og jeg er da især skuffet over, at de 60-67-årige ikke kan komme med under dette forslag, hvad jeg kan forstå de ikke kan. Vi vil nu alligevel prøve i udvalget at høre, om ikke der skulle være mulighed for at få dem med.

Så vil jeg godt lige til allersidst, for min taletid er udløbet . . .

Formanden:

Nej, nej, fru Lilli Gyldenkilde har 2 minutter endnu – det er den røde farve, vi skal passe på, ikke den gule.

Lilli Gyldenkilde:

Det, jeg gerne ville spørge om, var: når nu de 60-67-årige ikke kan få udvidet denne periode med 3 måneder, betyder det så, at vi kan få en forsikring om, at de, hvis de vil, kan få tilbudt et job inden 1. januar 1979?

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg ved ikke, om det var en politisk erklæring fra socialdemokratiet, vi fik her fra folketingets formand om, at man ikke skulle passe på den gule farve, men på den røde. Men lad det være!

Når jeg tager ordet igen, er det, fordi ministeren igen fremholder, at de mennesker over 60 år, der ønsker det, automatisk skulle være tvunget til at tage arbejde. Nej, det er der ingen der har forlangt. Det, vi har sagt, er, at folk over 60 år skulle have en ret til det, et krav på det, ligesom de under 60 år. Der er ikke nogen, der siger, at man, når man er 63 eller 64 år, skulle være tvunget til at tage arbejde; det er der ikke nogen, i hvert fald ikke her i salen, der har krævet.

Det, der er spørgsmålet, er: hvorfor sætter man den grænse? Det er jo for at tvinge folk til at gå på efterløn. Det er en kendsgerning, at man ikke er nået at blive færdig med job-

tilbuddene til dem under 60, og at de over 60 skal have de overskydende. Hvordan kan man så blive ved med at gentage, at der er nok af dem? Man er jo ikke klar over, hvad der sker ude på formidlingskontorerne og ude i kasserne, når man kan sige noget sådant.

Lad mig sige det helt kontant: et menneske, der er blevet arbejdsløs, da det var 57 år, er 60 år nu her til 1. januar 1979. Hvordan er det menneskes situation? Den er, at det falder for 26 ugers reglen, at det ikke længere har ret til understøttelse. Hvis ikke vedkommende søger efterløn, er der kun bistandskontoret tilbage. Dér er det, vi siger – selv om vi ikke er enige om jobtilbudsloven, og selv om vi ikke er enige om alt i efterlønsloven – at man må erkende, at disse mennesker også skal have en rimelig frist, indtil alle cirkulærerne kommer. Det er meget godt, som arbejdsministeren siger, at der har været talt om det i den offentlige debat, og at der har været skrevet i pressen om det, men arbejdsministeren var jo ikke selv i stand til at besvare spørgsmålene under samråd f. eks. om udregningsproblematikken. Hvis arbejdsministeren er det, skal jeg sørge for, at der kommer et skriftligt spørgsmål, så vi kan få det at vide, for det er jo ikke kommet ud til kasserne endnu. Derfor er den optræden, man udviser her, ikke rigtig og rimelig.

Kurt Hansen (VS):

Arbejdsministeren brugte som argument mod en opdeling af forslaget, at det nok var muligt for flere af folketingsmedlemmerne at overskue mere end én problemstilling i en lovgivning. Det er jeg da enig i, men det, det drejer sig om her, er, at man sammenblander to vidt forskellige områder inden for samme lov, som går i vidt forskellig retning; de har intet med hinanden at gøre. Derfor har vi fremsat ønsket om en opdeling af disse ting.

Ministeren talte om, at hvis moratorieordningen blot blev forlænget mere end de 3 måneder, skubbede man problemerne foran sig i stedet for at gøre noget ved dem. Det, ministeren ønsker at gøre i stedet for at skubbe problemerne foran sig, er at skubbe de langtidsarbejdsløse ud.

Så gør ministeren et stort nummer ud af, at fagbevægelsen har krævet en styrkelse af arbejdsmarkedsnævnene. Ja tak, jeg tror, ar-